

אבי, אבי, הוא נוגע בי כבר!

חמישה תרגומים לארבעה שירים

מגרמנית: ניצה בן־ארי

שיר לילה לנודד (1)*

אתה שִׁמְרוּמִי שְׁמִים
צֶער וּמְכָאוב מְרָגִיע,
וּלְלֵב סוֹבֵל כְּפָלִים
כְּפֹל נְחֵמָה מְצִיע,
מָה לִי הָבֵל הַתְּשׁוּקָה?
שִׁבְעֵי סָבֵל וַיִּצְרִים עֵזִים!
שְׁלוֹה מְתוּקָה,
בּוֹאִי, אָה, בּוֹאִי אֶל חֲזִי!

שיר לילה לנודד (2)**

נוסח ראשון:
עַל כָּל פִּסְגּוֹת
דְּמָמָה,
בְּצִמְרוֹת
שׁוֹב לֹא תִשְׁמַע
כָּל מִשְׁבַּח רוּחַ.
צִפּוֹר בְּסִבְךָ שׁוֹקֵטָה.
חֲכָה נָא גַם אֶתָּה
עוֹד מְעַט תִּנּוּחַ.

נוסח שני:
עַל פְּנֵי כָל הַפִּסְגּוֹת
דְּמָמָה,
בְּצִמְרוֹת
שׁוֹב לֹא תִשְׁמַע
מִשְׁבַּח כָּל רוּחַ.
בְּסִבְךָ צִפּוֹר תִּדּוֹם.
חֲכָה, קְרוֹב הַיּוֹם –
וְגַם אֶתָּה תִּנּוּחַ.

* נכתב ב־1776, פורסם ב־1780.

** נכתב על קיר הבקתה בהרים, ב־6 בספטמבר 1780. תורגם במרס 2014 לאזכרה של גיא.

שר היער*

מי זה רוכב בליל חשך וסער?

האב הוא, עם ילדו הנער.

נושא הוא את בנו בבטחה בזרועו,

אופף אותו בחם, דואג לשלומו.

בני, למה הסתרת פניך פתאם?

אבא, לא תראה את שר היער האים?

את שר היער, עם כתר וזנב?

בני, זהו רק ערפל הסתיו.

"בוא אתי, בוא נא, ילדי הרך,

נשחק משחקים מקסימים כל כך!

יש על הגדה פרחים בשלל צבעים,

לאמי שלל בגדי זהב מפלאים."

אבי, אבי, אינך שומע עוד

מה שר היער מבטיח לי בסוד?

אל דאגה, ילדי, אל תדאג, ילד;

הרוח מרשרש בעלי השלכת.

"תרצה לבוא אתי, עלם חן?

בנותי ידאגו לך כאחיהן.

בליל הן יוצאות במחול מחנים מלבב,

ירקדו ויזמרו לך שיר ערש ערב."

אבי, אבי, אינך רואה מכאן

את בנות שר היער במקום מסתורן?

בני, בני, הן ראיתי היטב,

אפר ערבות עתיקות מהבהב.

"אני אוהב אותך, פניך מושכים;

ואם לא בנעם, אשתמש בכחי."

אבי, אבי, הוא נוגע בי כבר!

שר היער גרם לי כאב כה מר!

האב מתחלחל, בדהרה הוא רוכב,

חובק בזרועותיו את ילדו המינב.

חיש בחצר מן הסוס הוא יורד;

בזרועותיו היילד מת.

* 1782.

גרטכן ליד הכישור*

שְׁלוֹתִי פֶּרַחָה,	יְפִי תֶּאֱרוֹ,
לְבִי כָבֵד,	חֵן הִלִּיכוֹתַיִו,
לֹא אֶמְצָא מְנוּחָה	מִתֶּק חִיּוּכוֹ,
לְעוֹלָם וָעֶד.	הֵעֵז בְּעֵינָיו.
אִם הוּא אֵינוֹ	נְעִימַת קוֹלוֹ
רַק הַקֶּבֶר נוֹתֵר,	קֶסֶם שׁוֹקֵק,
הֵעוֹלָם כָּלוּ	וּמִגַּע כֶּף יָדוֹ,
מֵאוֹס וּמִיָּתֵר.	וְאֵיךְ הוּא נוֹשֵׁק!
דַּעֲתִי נִטְרַפֶּת	שְׁלוֹתִי פֶּרַחָה,
מֵרֵב יְסוּרִים,	לְבִי כָבֵד,
רֹאשִׁי הָאֲמָלֵל	לֹא אֶמְצָא מְנוּחָה
נִבְקָע לְגִזְרִים	לְעוֹלָם וָעֶד.
שְׁלוֹתִי פֶּרַחָה,	חֲזִי הַיּוֹקֵד
לְבִי כָבֵד,	רַק לוֹ מִשְׁתוֹקֵק
לֹא אֶמְצָא מְנוּחָה	לוֹ רַק יִכְלֹתִי
לְעוֹלָם וָעֶד.	אוֹתוֹ לְחִבֵּק
רַק אַחֲרָיו בְּאֶשֶׁנֶב	וְאוֹתוֹ לְנִשֵּׁק
עֵינֵי תְרוּת,	בְּכָל הַכּחוֹת,
לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו	בְּנִשְׁקוֹת פִּיהוּ
אֶצֵּא לְרַחוּבוֹת.	לְטַבֵּעַ עַד כְּלוֹת!

* מתוך "פאוסט", חלק א', שורות 3374-3413, הוצאת אוניברסיטת תל אביב, 2006.